

ANIMALS

Cavallet de mar

Ovella de joquina

Camaleó de plàstic

Ocell de paper

Dofí d'aigua

Rata de forat

Iguana de llengua llarga

Lleó de la selva

Gat salvatge

Os pelut

Serp verinosa

Pseudònim: Lleó

1r de Primària

EL COLLARET

En un país molt llunyà, vivia una gata molt guapa i simpàtica que es deia Katti, per als seus pares era molt especial, perquè els ajudava molt, era l'encarregada d'anar a comprar i sempre hi anava sola.

Els seus pares estaven tan orgullosos d'ella que li van regalar un collaret de 20 perles.

Un dia va anar al mercat amb el seu collaret, badant badant, es va enganxar amb un ferro i se li va trencar el seu preciós collaret. Totes les boles van anar a parar a les diferents botigues del mercat, a la peixateria, la fruiteria, la carnisseria, la polleria...Quan les trobaven, se les quedaven, perquè eren perles i valien força diners.

Ella, la Katti, tenia por de què els seus pares s'enfadessin molt i no volia tornar a casa. Va trobar una cova i s'hi va quedar, es va fer de nit, tenia molta por. Els seus pares la buscaven. L'endemà va anar al mercat perquè tenia gana, una senyora li va dir, :

- Tu ets la Katti?

I ella li va dir que sí.

-Saps, li va explicar la senyora, en el mercat s'han reunit i han decidit recollir les 20 boles del teu collaret, l'han muntat i mira el tornes a tenir per a tu.

El va agafar i va tornar a casa,

La Katti va explicar què li havia passat als seus pares, i la van perdonar i van anar a donar les gràcies al mercat.

Pseudònim: Martina

2n

L'AVENTURA DELS ANIMALS

Hi havia una vegada un zoo que era el més conegut de tot el barri. Sempre hi havia molta gent.

Quan es va fer de nit el vigilant es va adormir, i el mico, que era molt entremaliat, podia travessar les baranes i li va agafar les claus. Va alliberar als seus companys i es van escapar del zoo.

Van anar a un bosc, el mico va desaparèixer i els altres animals el van començar a buscar. Al cap de molt buscar, el van trobar buscant menjar.

Després, tots van menjar. Al cap d'una estona es va fer de dia.

La gent va anar al zoo, van veure el mico, però no era el mico, era un peluix i els altres animals també eren peluixos. La gent es va decepcionar i es va posar trista, ara ja ningú volia anar al zoo. El cuidador també es va posar trist i li va dir al vigilant que busqués als animals.

Va anar a buscar al bosc més proper del zoo.

L'elefant estava caminant i va notar que algú el va tocar. Ell es va espantar i va córrer i cridar: Auxili!!! Tots els animals van anar-hi i van veure que era el vigilant del zoo. Es van posar molt feliços i van tornar al zoo.

Quan van veure que el cuidador, estava trist perquè ningú anava al zoo. El mico va pensar en dibuixar un cartell i el cuidador va pensar el mateix. En van fer molts i els van penjar. Van practicar molt per fer un gran espectacle i quan va arribar el dia de l'espectacle molta gent va anar-hi.

Van fer l'espectacle i tota la gent es va posar tan contenta que a partir de llavors el zoo va ser més bonic.

Conte contat, aquest conte s'ha acabat.

Pseudònim: TIGRE

Curs: 3r

Els colors

Es colors són molt bonics
I quan els veig faig un crit.
A la mare jo li dic:
per què els colors són tan bonics?

Ella calla i no diu res.
No sap que contestar.
La filla la mira amb interès
i la mare segueix sense dir res.

Per què els palaus sempre són blaus?
I per què el negre no pot ser un color alegre?
Per què el groc simbolitza el foc?
Per què els crancs no poden ser blancs?

I per què les monges
no poden vestir de taronja?

Per què el gelat
no pot ser platejat?

I per què els anells
són vermells?

I per què les coses
No poden ser roses?
La filla la mira amb interès
i la mare segueix sense dir res.

EL PAISATGE

Vaig de viatge
a veure un paisatge.
Tot ple de vegetació
que m'omple d'emoció.

Ara té molta neu
i jugo amb el meu trineu.
Quan miro els arbres
penso en les cabres.

M'agraden les muntanyes
i pesco amb les canyes.
També miro un niu
que està a prop d'un riu.

Ara aquesta fulla

Penso en aquest paisatge,
que cal conservar,
protegir i respectar.

amb la pluja es mulla.
En l'arbre hi ha mel
i jo miro al cel.

He trobat una flor
que fa molta olor.
Hi ha un animal
que s'ha fet molt de mal.

Perquè uns caçadors
li han disparat,
causant molta por
tristesa i dolor.

Pseudònim: Neymar

Curs 4t

Vida equilibrada

Hi havia una vegada una princesa que volia ser normal com altres nens i nenes, i no volia regnar al seu país. Aquesta princesa es deia Diana, i tenia els ulls de color blau i els cabells marrons.

Els seus pares eren molt estrictes amb ella, potser massa, i ella sempre estava sota pressió.

Un dia, va decidir fer amics, però, on els trobaria? Va mirar per la finestra de la seva habitació: Un parc!

Quan va arribar al parc, la princesa Diana anava disfressada de nena normal, per no cridar l'atenció. Va veure molt pocs nens. També va veure una mare amb el seu fill, de 5 anys aproximadament, amb el mòbil, i molts més nens i nenes amb el mòbil, i no gaudint del parc i del paisatge.

Això li va fer sentir trista, i va decidir tornar a casa per muntar un projecte que es diria: "Vida equilibrada".

- Li he posat aquest nom perquè crec que la tecnologia és bona i molt útil, però estem abusant d'ella, i ens estem perdent la magnificència de la naturalesa! Els nens comencen a jugar amb mòbils des de molt petits, i això crea addicció.

El projecte de la Diana va tenir molt d'èxit. Ella anava a parlar a les escoles, i fins i tot als pares, per conscienciar del que està passant al món.

Gràcies a aquest projecte, la Diana va aconseguir l'objectiu amb el que va venir a aquell parc: fer amics.

Al final, la Diana va ser reina del seu país, el primer en la llista dels països amb menys addicció als aparells electrònics.

Encara queda molt per fer, encara hi ha problemes d'aquest tipus al país. Els pares han d'animar als fills a fer altres activitats: llegir, fer esport, jugar a jocs de taula, etc... fins que el nen o nena digui: "Això ha sigut més divertit que estar amb el mòbil!" I continuar animant-lo a fer coses. També heu d'ensenyar-lo a ajudar a casa.

El fill de la Diana va continuar amb aquest projecte fins que, finalment, ho van aconseguir. Es van convertir en el primer país de tot el món sense cap nen enganxat a la tecnologia.

La màquina del temps i la brúixola del mar

Un dia de mala nit, hi havia un nen que es deia Marck amb els seus amics Juan i Bruno.

Estaven a l'habitació del Marck quan de sobte, sense saber com, apareixen en un bosc que ja havien estat un cap de setmana. Allà va començar tot.

Els nens espantats, van intentar buscar sortida, però no va haver-hi sort. Quant tot estava ja ben fosc i no podien amb la seva son, es van adormir en un arbre.

Al dia següent, quina sorpresa! estaven a una platja, llavors van veure una cua i la van seguir. Van arribar a una cova tota fosca i van veure una màquina a dins. Es van estranyar d'allò més!. Es van esperar i de sobte el Bruno es va fixar en una cosa: estaven escrits els noms de Juan, Marck i Bruno a la màquina. Es van espantar i van marxar corrents!. Va arribar la nit i es van proposar no adormir-se, van aguantar tot el que van poder, però al final es van adormir. Aquella vegada no van canviar de lloc, van tornar a la cova; però no la van trobar, la màquina tampoc. Primer van pensar que s'havien equivocat de lloc però no!.

Un vaixell els va recollir i els hi van preguntar d'on venien i van respondre:

- De Puigcerdà. Els del vaixell no s'ho van creure. Llavors el Juan es va posar la mà a la butxaca i va trobar una brúixola. Se la va ensenyar al Marck i al Bruno. En aquell moment van veure un botó, el van estrènyer i de sobte el temps es va aturar. Ells tres nois es podien moure, els altres no, llavors es van adonar que el vaixell també es movia i anava cap a una roca, es van afanyar a tornar a tocar el botó, però aquest no funcionava, es van posar nerviosos durant un moment van tornar a veure la màquina estranya, el vaixell no s'aturava i va xocar contra la roca. Afortunadament no es van fer mal, al saltar a la roca es van quedar de pur cansament adormits. En aquella nit fosca van passar molt de fred. Dos dies després van aparèixer en una ciutat molt gran amb cartells i lletres que no coneixien, estaven a TOCKIO. Els primers minuts estaven espantats, però després van gaudir el moment.

Van descobrir que la màquina estava fabricada allà i que era una prova, els van fer tornar a casa. El dia que van tornar ho van explicar a tota la classe.

Fi, però continuarà

Pseudònim: Cascada
Curs: 5è A

El tresor del capità Harris

Hi havia una vegada fa molts anys ,cap a l'any mil sis-cents, un capità molt fort, dit Harris. Un dia, que navegava amb la seva tripulació, de sobte una tempesta els va envoltar. Era la tempesta més gran que havien vist mai, les onades donaven cops contínuament al vaixell, el cel era il·luminat pels llampecs, fins que un li va donar a la coberta i es va enfonsar. El capità Harris, per sort va sobreviure i se'n va emportar un tresor que tenien i ningú sap on el va amagar. Quan ja van passar uns anys ,és a dir a l'any mil nou-cents noranta-vuit, unes millors amigues, la Hellen, la Mary i l'Ana van buscar el tresor.

Ara us explicaré la seva aventura però primer us les descriuré.

La Hellen era rossa i tenia la pell clara, els seus ulls eren blaus. Li agradava el color del cel i anar ben vestida. Li encantava l'amanida.

La Mary tenia el cabell negre i la seva pell era morena, tenia els ulls marrons. Li agradava el verd i saltar a corda. Li encantava la xocolata .

L' Anna tenia el cabell marró i els seus ulls eren verds, la seva pell era clara. Li agradava el color lila, portar pantalons curts i samarretes de màniga curta. Li encantava jugar a futbol i menjar pomes.

Totes tres tenien tretze anys.

Un dia la Mary i l'Anna van anar a casa de la Helen i quan van arribar la Helen els hi va preguntar :

-Anem a la meva habitació, allà hi tinc moltes joguines.

-D'acord- va dir l'Anna.

Quan la Mary va obrir el bagul de les joguines, hi va trobar una cordeta enganxada a la base. La Hellen es va estranyar, mai ho havia vist. Aleshores, la van estirar i la tapa es va obrir; la Hellen es va posar a dins del bagul per inspeccionar la base, per si tenia algun compartiment secret. N'hi havia un, i just quan anava a posar-hi un joc de cartes, el terra es va enfonsar de cop i la Hellen, va caure a una cova subterrània. L'Anna i la Mary la van seguir. Al terra de la cova hi van trobar una carta, no s'entenia gaire el què hi havia escrit però amb prou feines van aconseguir llegir:

“Hola, sóc el capità Harris i he amagat el meu tresor en aquesta cova, perquè he pensat que en aquest amagatall hi passen poques persones. Només podeu agafar una joia per persona, dues monedes de bronze, dues de plata i unes altres dues d’or.”

Es van endinsar en la foscor, la Mary va treure una llanterna de la butxaca. De sobte, l’Anna va ensopegar amb una corda i un soroll que venia cap a elles les va espantar: era el soroll d’una roca gegant que es dirigia cap a elles i les anava a aixafar. Darrera d’una esclatxa, van trobar un altre camí i s’hi van endinsar per protegir-se de la roca rodona gegant. Van seguir per aquell camí i a terra es van trobar una altra carta:

“No sabeu quin és el camí correcte, així que us posaré una prova perquè el trobeu: en l’encreuament dels dos camins hi trobareu una endevinalla i a sota un mur amb una paraula a cada pedra, la que creieu que és la resposta correcta, l’haureu d’enfonsar; si és la correcta la pedra caurà i deixarà al descobert un paperet on hi haurà indicat el camí; si no ho encerteu es tancaran les portes dels dos camins i no podreu seguir”.

Van tornar a l’encreuament i van trobar l’endevinalla:

“Sóc de molts colors i vaig de muntanya en muntanya. Què sóc?” van enfonsar la pedra on hi havia escrit “arc de Sant Martí” i la pedra va caure. A sota de la pedra hi havia escrit “pel camí de la dreta”.

Més endavant, hi van trobar un laberint de pedra, però com que eren molt llestes el van escalar i van passar-hi per sobre, en comptes de perdre’s s’hi ficaven per dintre.

Quan van arribar al final un to daurat il·luminava la cova a causa de la llum de la llanterna que apuntava al tresor. Cada una va agafar la seva part, i mentre tornaven a casa de la Hellen, es van adonar que el tresor més gran era que es tenien les unes a les altres.

FI

5èB Lleopard

Endora i el món màgic

Aquest any a la ciutat han canviat una mica les coses. Vivim a los Angeles, una ciutat super xula (bla bla bla). Nosaltres anem a l'escola Thomas Jefferson High School. I ens diem Valentina, Hugo, Cloe, Alicia, Felipe i Danny. Tenim un professor una mica rondinaire.

-Una mica ! - diu la Cloe.

- Val ! una miqueta molt - diu la Valentina.

El professor rondinaire es diu Miss Grifildor.

I si no fem els deures s'enfada moltíssim, es posa vermell com un tomàquet.

Un dia, estàvem a classe quan de repent es va obrir la porta i va entrar a classe el Danny.

I el professor rondinaire va dir:

- Com és que arribes tard ?!

-És que l'autobús no venia....

- D'acord però la propera vegada estaràs castigat una setmana amb el director!

-I tots van murmurar: UH UH UH , molt fluixet.

El Danny es va asseure a la seva cadira i li va dir al Lucas , un nen de la classe.

-Saps què? I ho va dir molt fluixet perquè el profe no l'escoltés.

- Què? - digué en Lucas.

- Que no ha estat l'autobús qui ha arribat tard , he sigut jo.

-I per què? – li demana en Lucas.

-Perquè estava jugant al Foitita.

-I com et dius al Fornint-te?

-Em dic Robot 019 furiosos

-Oi que mola.

-I tu com et dius?

-Em dic....

-SCH SCH SCH. Calleu ja! va dir el professor.

Aleshores el Felipe i la Cloe van aixecar la mà a la vegada.

El professor va dir:

-Què voleu?

I responen a la vegada:

- Puc anar al lavabo?

El Felipe va sortir de la classe i la Cloe després.

La Cloe pel camí al lavabo va veure una peça de pedra diferent a les demés i va cridar:

-Quuuueè?- va dir el Felipe.

-Mira aquesta peça és diferent a la resta.

-Uala

- Mira, mira!

I ara què passa?

-Vinga, anem a la classe!

-No, espera, Felipe anem cap a on indica la fletxa.

-No que, ens castigarà el professor!

-Felipe, tinc una idea.

-Quina?

-Li direm als nostres amics que hem trobat això!

-D'acord , però millor que anem ja a la classe!

-D'acord , anem!

Quan estaven anant a classe, van escoltar el timbre d'anar al pati, es van amagar darrera la porta però quan va sortir l'Hugo, el van agafar i el van amagar i també això amb la Valentina, l'Alicia i el Danny.

Llavors l' Hugo va dir:

-Però, què passa? .I li van explicar tota la història.

La Valentina i la Cloe els agradava molt el misteri. I tenien moltes ganes de començar a buscar pistes.

- Vinga!- va dir la Valentina. Ens separarem per buscar.

-Hugo, tu vens amb mi i tu també Alicia.

-D'acord! van dir els dos a la vegada.

-I la Cloe va dir:

-I els altres amb mi!

-Vinga separem-nos! -va dir la Cloe.

Mentre els dos grups es separàvem, l'Alicia estava buscant per la classe i va trobar algo molt estrany sota la cadira. Era un cor i llavors va cridar:

-He trobat algo! I tots van anar-hi corrent. Aquest cor és una mica estrany.... - va dir l'Hugo.

Llavors, l' Hugo va agafar el cor i va dir :

-Crec que hem d'anar aaaaa....

-No ho diguis - va dir la Cloe.

-A aaa al ceeeellleerrr.....

-Jo no vinc, em quedo jugant al Fornite. - va dir el Danny

Al final, vam agafar al Danny i el vam arrossegar pel terra. Ell no volia vindre però el vam forçar.

Quan ja estàvem al celler vam veure escarabats, era fastigós però al final vam trobar un botó a la paret i el vam prémer i es va obrir un portal que no sabíem on anava. Vam passar i era un altre món.

El Danny va cridar:

- No hi ha WIFI! I es va desmaiar.

Teníem una mica de por però vam començar a caminar. De sobte, vam veure una fada, es va espantar i va dir-nos:

-Bon dia nens, sóc la fada dels minerals.

-Us estàvem esperant fa molt de temps.

I tots van dir :

-I per què? - van dir estranyats.

-Heu de conèixer a la reina Caramel, va dir la fada.

-I tu com et dius? va preguntar el Felipe.

-Em dic Púrpura "la Fada Púrpura". I sóc l'encarregada de supervisar que ningú robi els minerals com la maga " Endora" .

-Qui és l'“Endora”? va preguntar la Cloe.

-L' Endora és una maga que es vol apoderar de las nostres terres! Va explicar la Fada Púrpura.

-I això per què ?- va preguntar la Valentina.

-No ho sé ,només ho sap la reina Caramel. -va dir la Fada Púrpura!!

-D'acord anem a veure la reina Caramel .- van dir la Cloe i la Valentina.

Quan vam arribar al castell , la reina ens va convidar a una festa però nosaltres vam dir que “NO” perquè volíem saber la història de l'Endora.

Ella ens va explicar la seva història. Ens va dir que no li diguéssim a ningú, per això no us ho podem dir.

Però us direm un petit secret: que no li digueu a ningú.

Ens ha dit que hem de salvar aquest món perquè si no els unicorns, moriran i

l' Endora tindrà més poder i aquest món serà negre i fosc. Els minerals ja no brillaran com ara, que són súper brillants.

Ens ha demanat que li traiem el mineral que porta a la seva corona i que el portem al castell.

I així vam fer, encara que el Danny no volia lluitar , tenia una mica de por però al final, el vam convèncer.

Al final, li vam treure la corona a l'Endora i ella ens va apuntar amb la seva vareta però no vam tindre por, la vam agafar i la vam portar al castell. Abans d'anar vam tornar a posar el mineral que havia agafat l'Endora i tot va ser més brillant i més bonic però, va arribar el moment d'acomiarar-se de tothom i anar-se'n a

l' escola.

Li vam donar una abraçada a tothom i ens en vam anar amb la Fada Púrpura. Ens va acompanyar a l'entrada per sortir, ens vam abraçar un altra vegada i ens van acomiadar.

Més tard, vam anar a l'escola i, per sort, vam arribar sans i estalvis “ I mai ens oblidarem dels nostres amics del món màgic”

Cada dia al celler “sense tindre por” per anar al món màgic i tornar-los a veure.

I així ho van fer tots els anys de la seva vida.

T'ho dic a tu

Sento emoció quan et veig
no puc fer ni un parpelleig.
Fa poc que ens coneixem
però què bé junts ens ho passem.

Quan et sento cantar
no puc parar d'escoltar.

Et veig actuar
i em fas emocionar.

Al camerino ens rèiem
gaudíem molt junts;
eren moltes les tonteries que fèiem,
de records en tinc munts.

No puc explicar
el que sento quan et veig passar.

Sento alguna cosa per tu,
espero que no sigui inoportú.

Pseudònim: Neni

El que sento per tu

La ràbia és un monstre

que és dins nostre.

Però aquest poema

no tracta d'aquest tema.

Tracta de l'amor

que tinc al meu cor.

Aquest sentiment

no ho tinc clarament.

Els teus ulls castanys

els podria mirar durant anys.

No t'ho puc dir a la cara;

hauré d'esperar encara.

Quan estem junts

no vull que passin els minuts.

Sempre penso en la teva personalitat

perquè ets molt esverat.

M'agrada el teu somriure

perquè sempre fa que em posi a riure.

Si t'has adonat que estic de tu

enamorada

aquesta declaració està acabada.

Pseudònim: Rosé

La serp que està enamorada de la princesa

Hi havia una vegada fa molt i molts anys , una princesa que vivia en un castell. La princesa tenia una petita família . La mare que era la Reina i el seu pare, era el Rei. Vivien molts feliços . Però una nit mentre tots estaven dormint va arribar al poble una serp gegant que tenia molta gana. La serp va veure un castell i va mirar totes les finestres . Va veure una princesa molt bonica . I la serp va dir:

-Vaja, vaja, vaja hi ha una princesa. Així que, va agafar la princesa, la va portar a una cova i la va posar a dins d'una gàbia . Quan es va fer de dia els pares van estar preocupats i van avisar al cavaller. Llavors, el cavaller va agafar la seva armadura, la seva espasa , el seu escut i el seu cavall. I va anar corrents , ràpidament per salvar a la princesa.

La princesa estava molt espantada cridant :

- Ajuda ! ajuda !

La serp va dir:

-No passa res , no et menjaré!. I la princesa va respondre:

- A no ?

I la serp no va dir res. Va agafar una poma i aigua per la princesa. La princesa més relaxada, va començar a parlar amb la serp.

El cavaller va trobar una cova i va entrar-hi . Va veure que la serp i la princesa estaven parlant tranquil.lament .A continuació, la serp va obrir la gàbia , va agafar la princesa i la va deixar anar . Després va entrar el cavaller i va agafar a la princesa. Aleshores la princesa va dir :

-Para! La serp és bona, para!!!.

El cavaller va deixar anar la princesa i va dir:

-De veritat, és bona ?.I la princesa li va respondre :

- És clar, que és bona ! la podem portar a la ciutat i fer una festa .

El cavaller llavors va dir :

-No és fiable però va acceptar. Després d'una estona per arribar, la serp era molt feliç i els hi va dir :

-Gràcies per confiar amb mi !. I la serp li va regalar una rosa molt bonica a la princesa.

I conte contat ja s'ha acabat.

Sortir d'un buit

Una trilogia vull acabar.

De romanticisme m'agradaria parlar
com vaig fer els últims dos anys
i aquest gat per fi podrà tancar els panys.

Empatitzaré amb algú enamorat
per no dir que un servidor ho ha estat.
Però què passaria si dic que així em trobo en l'actualitat?
En fi, aquest tema el volia ja ressuscitat...

És normal que confós et sembli tot,
però quan ho acceptes, la sensació es transmet en un sol mot.

Quan aquella persona veus,
els teus sentits es manifesten de cap a peus.

T'emociones tant,
fins al punt de tapar-te amb un mant.

Però creu-me, amic meu,
que un pes trauràs de sobre teu.

Pseudònim: Un Humilde Gato Bohemio